

Autoriaus kūrybą menotyrininkė, dr. Simona Makselienė apibūdina: „Mindaugo ferotipų ir ambrotipų stilistiką būtų galima pavadinti piktorialistine. Nors šiuo terminu dažniausiai apibūdinami gamtos peizažai, tačiau jis tinka ir portreto žanrui. Mindaugas iš esmės elgiasi ir mąsto kaip tapytojas, ir kuria ne tiek fotografiją, kiek tapybinį portretą šlapio kolodijaus technika. Jam svarbus apšvietimas, tačiau ne ta prasme, kaip jis svarbus kiekvienam fotografui, bet kaip chiaroscuro buvo svarbi Renesanso, ar šviesotamsa Baroko tapytojams, kai pati forma ir trimatiškumas yra kuriami lengvesne ar aštresne šviesšėšėliuote. Šviesšėšėliuotė tampa ir pagrindine vidinio modelio turinio – dramatinio kur kas dažniau nei lyrinio – perteikimo priemone. <...> Ferotipai spinduliuoja sunkiai paaiškinamą magiją. Gal jų grizailiška monochromija, o gal metalizuotas sidabro žvilgesys suteikia šiems atvaizdams savotiško kilnumo, taurumo, rafinuotos prabangos skonį? Tokių atvaizdą norisi įrėminti kaip brangų paveikslą, perduoti kaip paveldimą vertybę. Ir dar: ferotipų akivaizdoje turėtų organiškai gesti visi ginčai, o įsivyrauti ramus, atviras ir gilus pokalbis tête-à-tête. Ferotipiniai portretai – tai tarsi ikonos, tik ne šventųjų, o mūsų artimųjų“.

(Visą straipsnį galite rasti

čia: <http://www.pressphoto.lt/naujienos/NewsItem/ambrotipu-magija-pagal-mindauga-meska-uska>)

Parodos atidarymo metu parodos autorius planuoja pademonstruoti lankytojams kaip sukuriami portretai šlapio kolodijaus procesu. Kviečiame susipažinti ir gyvai pamatyti tiek kūrybinį procesą, tiek technologinę jo dalį.

Apie procesą.

Šlapios kolodijaus plokštelės procesas išrastas XIX viduryje, 1851 metais jį aprašė Frederikas Skotas Arčeris. Šis procesas greitai išpopuliarėjo, nes buvo žymiai saugesnis ir patogesnis, nei jo pirmtakas dagerotipijos procesas, o atvaizdai nepalyginamai ryškesni už tuo metu taip pat naudotą kalotipiją.

Pats procesas yra didelis iššūkis, o rezultatas priklauso ne vien nuo fotografo, bet ir nuo tikslios manipuliacijos chemikalais bei jų sąveikos. Visas procesas – plokštelės užliejimas kolodijumi, įjautrinimas, ekspozicija ir išryškinimas turi įvykti vos per keletą minučių, kol plokštelė dar šlapia (iš čia ir pavadinimas – šlapias kolodijus). Džiūti pradėjusi plokštelė praranda jautrumą šviesai, ir nuotraukos padaryti nebeįmanoma. Eksponavimas trunka labai ilgai dėl ypatingai mažo kolodijaus jautrumo šviesai. Kadangi pozuojančiajam neretai tenka išbūti nejudant keliolika ar net keliasdešimt sekundžių, portretai išeina tarsi sustingę laike.

Tokiu būdu gaunamas „amžinas atvaizdas“ (graikiškai – ἀμβροτός – „nemirtingas“, τύπος – „atvaizdas“) yra ypatingai atsparus laiko poveikiui. Seniausi ambrotipai ir ferotipai jau skaičiuoja 160 ir daugiau metų, jie neblunka, nekeičia spalvos ir neišnyksta. Tai proceso metu išsiskyręs grynas sidabras ant stiklo ar dažytos metalo plokštelės.

Be to, gautas atvaizdas yra unikalus ir nepakartojamas – dviejų identiškų ambrotipų ar ferotipų pagaminti neįmanoma. Ambrotipų ir ferotipų gamybai naudojama chemija yra ne tik brangi. Jos nelengva ir įsigyti. Atvaizdo gamyba užtrunka gana ilgai – reikalingas tiek fotografuojamo objekto, tiek plokštelės bei chemijos paruošimas, tiek ir paties atvaizdo gamyba. Fotografijai naudojamas didelio formato dumplinis fotoaparatas. Nuo fotoaparato dydžio priklauso ir paties ferotipo ar ambrotipo dydis.

Parengta pagal Lietuvos Spaudos Fotografų Klubo informaciją

Paroda „Amžinas atvaizdas“ veiks iki spalio 29 d.

